

"raargebeurd"

Begin van deze eeuw. Caïro, here we come. Onze, uitstekend Nederlands-sprekende, gids vertelt op weg naar de bus, dat het hier nooit regent. Hij is nauwelijks uitgesproken of er barst een wolkbreuk los. In no time staat er ongeveer 30 cm. water op de weg. Tja...omdat het er nooit regent, is er ook niet voor afvoer van het hemelwater gezorgd.

We zitten in de bus. Het weer klaart op. Aan onze rechterhand zien we het gemeentelijke ziekenhuis van Caïro. De gids vertelt dat je moet zorgen hier nooit terecht te komen, als je tenminste niet levensmoe bent. Het geeft inderdaad te denken, dat recht tegenover het ziekenhuis een enorm kerkhof ligt.

Op het kerkhof zien we huisjes op de graven. De armen bouwen hun huisje op het graf van hun voorouders. Lijkt mij helemaal niks. Opvallend is ook het grote aantal huizen zonder dak. Zolang er geen dak op zit, hoef je voor je huis geen belasting te betalen en omdat het hier tòch nooit regent...

Overal staan soldaten met automatische geweren. Voor onze veiligheid...de egyptische autoriteiten zijn als de dood dat er iets met de toeristen gebeurt. Als we buiten de steden rijden, worden complete stukken weg voor ons afgezet en rijdt vóór en achter ons een uitgebreide politie-escorte. Grappig dat die soldaten je vragen of je ook een pen voor ze hebt. Wel automatische geweren, geen pennen...

Caïro bij avond is niet ongevaarlijk. Alleen al de stoepen: vol gaten waar soms ijzeren staven uitsteken. De stoepranden zijn zo'n 40 cm hoog. Verder ligt er overal rottend afval, ook van vlees. De vuilnisophaaldienst is vast niet zo georganiseerd als bij ons.

Tijdens een lange busrit toont een vrouwelijke passagier vrolijk het laxeermiddel, waarvan ze zojuist een dosis heeft genomen. Het werkt goed, we zitten onder de wind en kunnen de rest van de dag meegenieten van het succes. Sommige mensen zijn bereid om werkelijk àlles te delen...

© november 2008, Alida, BasicPublishing.nl